

mité její zahovávání bylo petovalo, aniby rozdvojení na výhodě takové posily bylo dosáhlo, ani k odtržení později na západě příčina vznikla. II. Krěstianstva mezi Slovary počátky. První přijetí krěstianstva okolo šestého věku mělo se státi v sousedství Aquileje i Solnohradu, u Karantanón tili Korutanón, později, jakъ Konstantin Porfyrogeta svědčí, za Heraklia (†641) pokřtěni byli Karvaté i Srbové. III. Wěk Karla velikého. Poslední vojna (l. 791—798) proti Avaróm, držícím Dácii i Pannonii v poddanosti skoro po tři věky, vynkla ze jha avarského tamní Slovary pod jarmo franské, v níž slovanský vůdce Vonomir přepěvný hring, poslední útočisté avarské přepadl i vse poklady zabral. Karel, jak to nyní Angličané v Indii dělají, ponehav Slovanóm vlastní vojevody (letopisy jmenují Privislauga, Cemikasa, Stojmara, Etgara, Inga, Liudevita, Mojmar, Privinu, Rastice, Hecila, Braslava), spokojil se rozní daní i vedením ke křtu. IV. Svati Kyryll i Method. Za potomkův Karla velikého rozpadávalo se opět císařství, a okolo l. 820 slovanský vojevoda Liudevít celou Pannonii proti Frankóm popudil, i sousední Bolgaré vyhnavse franské vůdce, ředitele své tam postavili. Sprotivili se i Moravané pod Mojmiřem i ještě zjevněji pod Rasticem vnu-

сторонъ о добросовѣстномъ сохранѣнїи ся, тогдабы раздѣленїе недолго до такой степенїи на востокъ, и позже на западъ невозникла бы причина отторженїя. II. Начала христїанства между Словянами. Первое принятїе христїанства около VIго вѣка должно было совершиться въ близи Аквилей и Сольнограда (Зальцбурга) у Карантановъ или Корутановъ; потомъ по свидѣтельству Константина Порфиророднаго, при Гераклии (†641) были крещены Хорваты и Сербы. III. Вѣкъ Карла Великаго. Последняя война (791—798) противъ Аваровъ, почти три вѣка державшихъ въ подданствѣ Даковъ и Паннонцевъ, свергла аварское иго тамошнихъ Словянъ, и подчинила ихъ Франкскому игу; въ этой войнѣ словянскїй вождь Вономиръ напалъ на главнѣйшїй грингъ, последнее убѣжище аварское, и взялъ все сокровища. Карлъ, какъ теперь поступаютъ Англичане въ Индїи, оставивъ у Словянъ ихъ собственныхъ воеводъ (летопись именуетъ Привислауга, Цемикаса, Стоймара, Этгара, Инга, Людевита, Моймара, Привину, Растина, Гецла, Браслава), довольствовался ежегодной данью и желанїемъ привести ихъ къ христїанству. IV. Святые Кириллъ и Меѳодїй. При наслѣдникахъ Карла Великаго имперїя снова стала распадаться; около 820г. Словянскїй воевода Людевитъ возбудилъ всю Паннонїю противъ Франковъ, и соединѣнїе Болгаре, выгнавши Франкскихъ вождей, учредили собственныхъ правителей. А Моравїя возстала при Моймирѣ; еще открыты при Растицѣ его внукъ